

British Columbia is sterk in herbebossing.

FOTO: CANADIAN FOREST SERVICE

DUURZAAM BOSBEHEER IN CANADA

GOED VOORBEELD

Canadees bosbeheer loopt, als het gaat om wetgeving en certificering, voor op de rest van de wereld. Het wil die rest dan ook tot voorbeeld zijn. En daarom vond recent het seminar 'Ontwikkelingen duurzaam bosbeheer en Canada's positie met betrekking tot certificering' plaats in het kader van het Kennisnetwerk Verantwoord Ondernemen met Hout.

Na de opening door Mark van Benthem van Probos en David McNamara van de Canadese ambassade werd het woord gegeven aan Tim Sheldan van de Canadian Forest Service's Northern Forestry Centre. Canada is volgens Sheldan een bosnatie: het land is voor 44 procent met bomen bedekt. "Het bos domineert landschap, cultuur, biodiversiteit, de economie en ons erfgoed."

Dat Canada daarom sterk inzet op duurzaam bosbeheer mag dan ook geen verbazing wekken. Speerpunten in het beleid zijn strenge regels, wetten en voorschriften, behoud van biodiversiteit en controle en toezicht. Publieke consultatie, zodat het bosbeheer tot ieders tevredenheid tot stand komt, is essentieel. Zowel de nationale overheid als de provincies en regio's hebben hierin eigen en gedeelde verantwoordelijkheden.

Sheldan: "Canada heeft met 145,7 miljoen hectare het grootste gecertificeerde bos-areaal in de wereld. Dit staat gelijk aan ongeveer 40 procent van het mondiaal gecertificeerde bos." Het gaat dan om de keurmerken van het internationale FSC, Canadese CSA en Amerikaanse SFI. Tim Sheldan concludeert dat het bos een hernieuwbare bron van grondstoffen

is en dat maar op een klein deel daarvan commerciële kap hoeft plaats te vinden. Bovendien is duurzaam bosbeheer door de strenge wetten goed te implementeren en controleren.

Corine Staveness ging namens de Forestry Innovation Investment nog wat dieper op boscertificering te Canada in. "Naast de strenge regels en wetten biedt vrijwillige certificering een extra verzekering voor het duurzame beheer van goede bossen." Zoals Tim Sheldan al aangaf erkent de Canadese overheid de keurmerksystemen FSC, CSA en SFI. Op meer dan de helft van het gecertificeerde bos in Canada is CSA van toepassing, gevolgd door ruim een kwart SFI en het kleinste deel FSC. Tevens bijzonder: tien jaar geleden er nog niets gecertificeerd, nu bijna 146 miljoen hectare.

Dat CSA en SFI in Canada veel groter zijn dan het bij ons gangbare FSC-label verklaart Staveness als volgt: "De klantvraag bepaalt doorgaans de keuze voor het ene of andere keurmerk. En als die keuze eenmaal is gemaakt blijft men daarbij, want het kost gecertificeerde partijen veel werk om over te stappen." Uit de presentatie van Corine Staveness blijkt verder dat de Chain of Custody-certificering in Canada nog niet zo wijdverspreid is als in Europa,

al begint de vraag naar CoC toe te nemen.

Isabelle Des Chênes vertelde over British Columbia, een provincie die 60 miljoen hectare bos telt. Daarvan is 25 miljoen hectare beschikbaar voor houtkap, maar slechts 200.000 hectare wordt jaarlijks geroid. In BC wordt gewerkt aan zogenaamde *strategic land use planning*, waarin over het gebruik van het land (en dus het bos) nu en in de toekomst afspraken worden gemaakt. In dit proces is de deelname van alle belanghebbenden essentieel.

In British Columbia blijkt 13,5 miljoen hectare bosgebied beschermd en op 13,3 miljoen hectare is een bijzonder beleid van toepassing. Na een jarenlange strijd werd onlangs in het Great Bear Rainforest langs de noordkust en de centrale kust een groter gebied dan voorheen als beschermd aangewezen. Nu geldt die status voor meer dan een kwart van het bos, waardoor er jaarlijks op zo'n 200.000 hectare minder geoogst kan worden.

Binnen duurzaam bosbeheer spelen in British Columbia diverse thema's een rol. Herbebossing is daar een voorbeeld van: per jaar worden bijna 200 miljoen zaailingen geplant en in 2008 werd de grens van zes miljard stuks overschreden. Het actief betrekken van de oorspronkelijke lokale bevolking staat eveneens hoog op de agenda, evenals de doorontwikkeling van alle regels en wetten en de controle op de naleving daarvan. Maar ook de problemen omtrent de *mountain pine beetle* alsmede de mogelijkheden om hout als biomassa voor verbrandingsdoeleinden te gebruiken zijn dagelijks onderwerp van overleg en beleid in British Columbia.

Als laatste spreker van dit seminar was Anne Stein uitgenodigd. Zij kwam vertellen hoe in Québec aan duurzaam bosbeheer invulling wordt gegeven. In Québec ligt 20 procent van Canada's bos, en daarmee 2 procent van het wereldwijde woud. En zoals eigenlijk overal in het Noord-Amerikaanse land is slechts een klein deel daarvan in particuliere handen. Ongeveer net als in British Columbia vindt in Québec op slechts één procent van het beschikbare bosareaal houtkap plaats. Natuurlijke aangroei is het speerpunt, slechts in 20 procent van de gevallen vindt heraanplant plaats.

Bosbeheer in Québec is een kwestie van een uitgebreid raamwerk van plannen, instellingen, controles en beleid, ondersteund door de gangbare stringente wet- en regelgeving. Er zijn beschermde gebieden en het publiek wordt nauw bij duurzaam bosbeheer betrokken. De ontwikkeling van duurzaam bosbeheer begon in 1986 met het aannemen van de Forest Act en 'eindigde' in 2006 met het betrekken van alle belanghebbenden bij dit proces. Van alle productiebossen in Québec is de helft, ofwel 18,9 miljoen hectare, gecertificeerd volgens de regels van CSA (65 procent), FSC (27 procent) of SFI (8 procent). Momenteel staat duurzaam bosbeheer, vooral in combinatie met thema's als klimaatverandering en biomassa, bovenaan de prioriteitenlijst. ■